

«Ενθύμησις, από το 1838...»

Του Αρχιμανδρίτου Μιχαήλ Σταθάκη

«1838: Ιανουαρίου: 17: κάποιος νέος εις Ιωάννινα Γεώργιος τούνομα, εσυκοφαντήθη από τους Τούρκους Ιωαννίνων, ότι άλλαξε την θρησκείαν του, και έγινε Τούρκος, και τον επήγαν εις τον Κατήν, και εις τον Βεζήρ Μουσταφά Πασάν, και τον εξέταξαν, και επαίδευσαν αυτόν πολλά, τέλος δεν εκατεπίσθη να γίνει τούρκος, εστάθη σταθερός, και δεν άλλαξε την χριστιανοσύνην του: τον εκρέμασαν, εις το Κουραμαργιό, ημέρας δύο κρεμασμένος, και τον εξεκρέμασαν και τον έθαψαν εις την Μητρόπολιν τη: 19: γεναρίου, και έγινε μάρτυρας και κάμνει θαύματα εις τους μετά πίστεως προσερχομένους και είναι αληθέστατον, ο οποίος άγιος, είχε την συμβίαν του, και ένα παιδίον 15 ημερών και ευρίσκονται ζώντες εις Ιωάννινα».

Έτσι απλά, πολύ απλά, περιγράφει ένας μοναχός από την Ιερά Μονή Ελεούσης Νήσου Ιωαννίνων, σ' ένα φύλλο του Μεγάλου Ωρολογίου, το μαρτύριο του αγίου Γεωργίου του νέου, του εν Ιωαννίνους. Περιγράφει τα γεγονότα τόσο απλά, όσο απλή ήταν και η ζωή του Γεωργίου. Ένα νεαρό παιδί, μόλις είκοσι οκτώ ετών, ιπποκόμος στο επάγγελμα, μόλις που είχε νυμφευθεί τη σύζυγό του Ελένη και είχε αποκτήσει μαζί της και ένα γιό, τον οποίο τον βάπτισε λίγες ημέρες πριν το μαρτυρικό του τέλος.

Η ζωή του αγίου και το μαρτύριό του είναι σε όλους γνωστά και ιδιαίτερος στους φιλαγίους χριστιανούς. Τα γεγονότα όμως που ακολούθησαν τον απαγχονισμό του Γεωργίου, παρά το ότι δεν είναι

ευρέως διαδεδομένα, προκαλούν το θαυμασμό μας και μας προΐδεάζουν για τη δόξα την οποία περιποιεί ο Θεός σε αυτούς που τον δοξάζουν.

Πληροφορούμαστε πως το πρώτο κιάλας βράδυ, εκείνο της 17^{ης} Ιανουαρίου, που το σώμα του αγίου έμεινε κρεμασμένο, αλλά και για το επόμενο βράδυ, κατέβαινε φως από τον ουρανό και φώτιζε το πρόσωπο του αγίου. Οι Τούρκοι φύλακες βλέποντάς το προσπαθούσαν να το διώξουν πυροβολώντας το, αλλά εκείνο απομακρυνόταν και επέστρεφε πάλι για να φωτίσει τον άγιο.

Αλλά και όπως ομολόγησαν οι χριστιανοί, έπαιρναν από το κρεμασμένο σώμα του κομμάτια από τα εσώρουχά του, την κάλτσα του, δωροδοκώντας ασφαλώς τους Τούρκους φύλακες, και κομμάτια από την τριχιά της κρεμάλας και με αυτά ο άγιος επιτελούσε θαύματα και ιάσεις!

Ψύχος δριμύ επικρατούσε αυτές τις ημέρες και η υγρασία της λίμνης μετατρέπονταν σε πάχνη και ένα λεπτό στρώμα πάγου κάλυπτε τα πάντα· το μαρτυρικό όμως σώμα του αγίου ήταν εύκαμπτο και ζεστό, όταν το κατέβασαν οι χριστιανοί μετά από δύο ημέρες και με μια βάρκα το μετέφεραν στο παρεκκλήσιο του Γυναικωνίτη του Μητροπολιτικού Ναού, την Αγία Μαρίνα, για να το σαβανώσουν, έτσι όπως αρμόζει σε κάθε χριστιανό.

Εκεί, στη Μητρόπολη, στο Ναό του Αγίου Αθανασίου, ο Δεσπότης των Ιωαννίνων Ιωακείμ ο Χίος, και μετέπειτα Οικουμενικός Πατριάρχης, έδωσε εντολή στον κυρ – Πέτρο, τον Πρωτοψάλτη της Μητρόπολης, που ήταν και ζωγράφος, να ψηλαφήσει καλά το πρόσωπο του αγίου για να του φτιάξει ευθύς αμέσως μετά την Εξόδιο Ακολουθία την εικόνα. Έτσι και έγινε· ο κυρ – Πέτρος έπιανε με τα χέρια του το πρόσωπο του μάρτυρος και τα δάχτυλά του απομνημόνευαν κάθε του ρυτίδα, κάθε αυλάκωμα, το σχήμα των ματιών, που τώρα θα βλέπουν το πρόσωπο του Κυρίου, το σχήμα των χειλιών του, με τα οποία ομολόγησε την πίστη του και με τα οποία τώρα θα υμνεί τον Θεό στις ουράνιες μονές.

Αμέσως μετά την ταφή του αγίου ο κυρ – Πέτρος πήγε στο σπίτι του και χωρίς να νίψει τα χέρια του, έπιασε την ετοιμοθάνατη και ασθενούσα από υδρωπικία μητέρα του και εκείνη αμέσως θεραπεύτηκε! Και ο άγιος Γεώργιος έκαμε το πρώτο του επίσημο θαύμα. Δώδεκα ημέρες μετά, η πρώτη εικόνα του αγίου ήταν έτοιμη!

Τον Σεπτέμβριο του επομένου έτους, του 1839, ήλθε και από το Πατριαρχείο η επίσημη Πράξη Αγιοκατατάξεως του αγίου Γεωργίου, αφού το πλήθος των θαυμάτων που έκανε ο άγιος στους πιστούς που έπαιρναν λαδάκι από την ακοίμητη κανδήλα του τάφου του, ή χώμα από εκεί, ήταν αναρίθμητα. Πλήθη χριστιανών από τα χωριά της Ηπείρου έρχονταν να προσκυνήσουν τον άγιο, κοιμούνταν εκεί και το πρωί έκαμαν Θεία Λειτουργία και ο άγιος απαντούσε στα αιτήματα των απλοϊκών αυτών ανθρώπων.

Πολλές φορές εμφανίστηκε στην γυναίκα του Ελένη και την ενθάρρυνε δίνοντάς της κουράγιο να συνεχίσει να ζει κατά Χριστόν και να υποφέρει την φτώχεια της, αναθρέφοντας το παιδί τους χριστιανικά. Τρεις ημέρες πριν πεθάνει και η Ελένη, είχε πληροφορία από τον ουρανό

για το επερχόμενο τέλος της, ευχήθηκε τα προς σωτηρία στο γιό της Ιωάννη και κοιμήθηκε ειρηνικά.

Άξια θαυμασμού είναι και η πίστη του χριστιανικού λαού, που όπως αργότερα αφηγήθηκε ο Οικουμενικός Πατριάρχης Ιωακείμ ο Β΄, και δημοσιεύθηκε από τον Ζώτο Μολοττό στην εφημερίδα «Φωνή της Ηπείρου», όταν ήταν Μητροπολίτης Ιωαννίνων τον πίεσαν πολύ οι πιστοί στην πρώτη επέτειο του μαρτυρίου του αγίου να συγγράψει ακολουθία για να ψάλλουν, κάτι που ίδιος αδυνατούσε να κάνει. Έδωσε τότε εντολή στον Πρωτοψάλτη να διαβάσουν την ημέρα της μνήμης του αγίου, την ακολουθία του αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, αλλά σε όποια σημεία έγραφε Μεγαλομάρτυς να διαβάζουν Νεομάρτυς, και έτσι τελέστηκε πανηγυρικά και η πρώτη εορτή του αγίου.

Πέρασαν από τη γέννηση του αγίου Γεωργίου, το 1810, ακριβώς διακόσια χρόνια και από το μαρτύριό του εκατόν εβδομήντα δύο χρόνια και ο άγιος συνεχίζει να είναι αρωγός όσων τον επικαλούνται! Περιδιαβαίνοντας κανείς ακόμα και σήμερα την πόλη των Ιωαννίνων αισθάνεται πολύ έντονη την παρουσία και τη συντροφιά του αγίου σε κάθε του βήμα. Στο σπίτι του σώζονται τα ρούχα, τα υποδήματα, το ρολόι του και διάφορα άλλα προσωπικά του αντικείμενα. Στο Γυαλί Καφενέ, λίγο πιο μακριά από το σπίτι του, είναι το μέρος που συλλήφθηκε από τους Τούρκους και οδηγήθηκε στο δικαστήριο· αν καθίσεις λίγο ακόμα εκεί νομίζεις πως θα δεις τον Φουστανελά να περνά για να πάει στην αγορά. Λίγο πιο πέρα στην Πύλη του Κάστρου, στο Κουρμανιό, νομίζεις πως θα φανεί το πλήθος να κατηφορίζει με τους δημίους και τον άγιο, που τον φέρνουν εδώ για να τον κρεμάσουν. Κι αν ανηφορίσεις για τον Άγιο Θανάση, τη Μητρόπολη, και καθίσεις στα παγωμένα στασίδια του Ναού, θα δεις μπροστά σου να εκτυλίσσεται η κηδεία του αγίου. Να! βγαίνουν οι δεσποτάδες από την Ωραία Πύλη και οι διάκοι θυμιάζουν, και ο καπνός του λιβανιού γίνεται ένα με την υγρασία της λίμνης και είναι σαν να αγιάζεται όλη η φύση.

Όπου κι αν σταθείς σε αυτή την πολιτεία έχεις την αίσθηση ότι τώρα θα βγει από κάπου ο άγιος να σε χαιρετίσει και να σε καλωσορίσει... Τόσο αργά κυλά ο χρόνος στα Γιάννινα, σαν τα νερά της λίμνης, λες και η «ενθύμησις από το 1838» να γράφτηκε μόλις χθες...